

Mám 74 rokov. Pochádzam z dedinky pri Trnave, z chudobnej rodiny. Rodičia mňa a mojich súrodencov vychovávali tak, že na prvom mieste bol u nás Pán Boh, rodičia, kňaz a učiteľ. Vždy sme sa s nimi stretávali a radili. Keď som sa vydala s manželom a dvoma deťmi sme sa odsťahovali do mesta.

V Trnave bolo veľa kostolov, kňaza sme stretli iba v kostole a pri spovedi. Viac s ním nebolo spojenie, chýbalo mi to stretávanie z mladosti, nebolo s kým poradiť. Aj keď boli kostoly otvorené, kňaz tam nebol. Až raz.

Keď k nám prideliť nového Arcibiskupa, bol to Róbert Bezák. Bol úprimný, dobrosrdečný človek. Začal dôstojne pristupovať k veriacim. Oslovoval nás „moji milí veriaci“. Mal v sebe niečo, čím priťahoval k sebe veriacich, mládež, deti. Začal organizovať v letnom období vždy každú prvú nedeľu o 16,00 hod. „Hodinku s Arcibiskupom“ v kostole. Každé stretnutie sa začalo modlitbou, potom vysvetľoval veriacim o slove Božom, a to sme preberali, mohli sme mu klásť otázky. Celé sa to vysielalo aj cez internet. Mailom mohli veriaci posilať tiež otázky pre Arcibiskupa. On každému odpovedal.

V zimnom období každý pondelok v adventnom čase organizoval konferenciu – Akadémiu. Tam nám prednášali vedeckí profesori, kňazi. Prvý rok sme sa tu dozvedeli viac o živote pápeža Jána Pavla II, v druhom roku sme hovorili o Desatore, Starom Zákone a Bibii. Celé to tiež bolo možné sledovať na internete, kde Mons. Arcibiskup a prednášajúci odpovedali na otázky, ktoré ľudia kládli. Takto nás vždy spájala vierou Pána Ježiša. Vždy o 19,00 – 22,00 hod. sa v sále Marianum stretli ľudia starší, mladí tam tiež radi chodili, lebo otec Arcibiskup sa nám venoval.

Mal úctu k starším a chorým ľuďom. Navštevoval! Domov dôchodcov, aby sa s nimi porozprával, potešil ich a povzbudil do života. V kostole vytváral stretnutia s rodinami, kde prišli rodičia s deťmi na rukách, v kočíku, niektorí mali aj 4-5 detí. Boli to krásne stretnutia. V lete v mestskom amfiteátri celebroidal sv. Omše, tam sa tiež stretával s veriacimi, pre deti tam boli pripravené hry.

Zorganizoval akciu „Noc kostolov“, (v tomto roku sa rozšírila aj na ďalšie mestá na Slovensku), aby pritiahol viac ľudí k viere, do kostolov. Zaviedol súťaž o najlepšiu fotografiu, ktorú umiestnili v Katedrále pri vchode. Tiež fotografie udalostí, ktoré sa udiali vo farnosti umiestnil na výstavu v kostole. Dal opravovať Katedrálu Jána Krstiteľa, obnoviť maľby aj steny. Z cirkevnej budovy dal vybudovať Galériu, kde boli výstavy cirkevných obrazov, Litánie Loretanské, cirkevné obleky, ornáty biskupov a kňazov z minulého obdobia. Bolo to krásne, ľudia mali Galériu radi, navštevovali ju aj turisti. Otvoril reštauráciu – Galéria, kde sa mohli veriaci stretávať, najesť sa, občerstviť sa kávou, čajom, zákuskom a tam pri orgánovej hudbe sa mohli aj porozprávať.

V Katedrále začal organizovať organové večery, tiež sa tu pred Vianocami konali vianočné koncerty, kde vystupovali aj poprední speváci, ktorí spievali vianočné piesne a koledy. Z tohto výťažku peňazí sa dal potom opraviť orgán v Katedrále. Na Novenu Panny Márie Trnavskej viedol veriacich cez Pannu Máriu k viere v Boha. Vtedy bol vytvorený rok Panny Márie Trnavskej, kde každú prvú sobotu Fatimskú spolu s dekanom Kubincom zavolali vždy veriacich z regionu Slovenska a regionu Maďarska. Modlili sme sa spolu ruženec, desiatok slovenský aj maďarský. Spievali sme piesne a tak nás spájala všetkých vo viere.

Po ukončení vždy odovzdal biskupom z regionu obraz Panny Márie Trnavskej a tak putoval tento obraz po celom Slovensku. Zapájal sa medzi občanov Trnavy. Tu bol odmenený a dostal čestné občianstvo.

Navštevoval dediny trnavského kraja, kde pri výročiah ich farnosti slúžil sv. Omšu alebo posvätil výzdoby jesennej úrody. Viedol púte na Katarínku v Dehticiach, do Modranky, v Suchej n/Parnou slúžil sv. Omšu pri sv. Urbanovi. Navštívil aj iné farnosti, kde ho pozvali.

Viedol lampiónový sprievod s deťmi k úcte k Panne Márie. Stretával sa s mládežou v nedeľu o 11,30 hod. pri sv. Omši. Mal vždy dobrý vzťah s nimi, učil ich pochopiť vieru, pripraviť ich do manželstva a k rodičovstvu. Vážil si život narodeného dieťaťa.

Vytvoril charitu sociálnej pomoci pre osamelých, chorých a bezdomovcov. Na vianočnú sv. Omšu spolu s biskupmi a kňazmi vidol pred sv. Omšou cez celý kostol sprievod a v rukách niesol malého Ježiška, ktorého vložil pri oltári do jasličiek, kde ho privítal a poklonil sa mu so všetkými biskupmi. Potom odslúžil sv. Polnočnú omšu. Každému zaželel požehnané Vianoce. Niekedy po sv. Omči vyšiel v sprievode pred kostol a všetkým vychádzajúcim veriacim podával ruku a prial im požehnaný deň.

Takto si nás uctil a vážil Máme ho radi, bol náš dobrý pastier. Kto sa chcel s ním stretnúť, vždy mohol. Buď po sv. omši alebo si dohodli stretnutie na neskôr, vždy bol ochotný každého prijať. Chcel vytvoriť spoločenstvo rodín, veriacich, učil nás, že si treba každého vážiť, mať úctu ku všetkým, aby sme boli ako jedna rodina. Bol pokorný a nepovyšoval sa. Bol medzi nami veriacimi rád. Bol náš duchovný otec a pastier, ktorý patrí medzi nás.

Keď nám ho odvolali so smútkom a slzami v očiach sme sa s ním učili. Vzali nám nášho dobrého Pastiera.

Želáme mu veľa zdravia, silu, aby ho Matka Božia Trnavská ochraňovala na ďalšej ceste jeho životom.

Ďakujeme, že sa nám venoval.

Anastásia Lachovicová
Trnava